

Vannessa Thuyns

*Door een
roze bril*

Door een roze bril

Vannessa Thuyns

Door een
roze bril

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520229
NUR 340
© 2023 Vanessa Thuyns
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

Hoofdstuk 1

‘Spaans benauwd krijg ik het van die man. Hij vertikt het om een bord in de vaatwasser te zetten of zijn sokken in de wasmand te gooien. Het zijn stinksokken,’ sist ze. Wanneer ze daarna op haar gemak een glas water leegdrinkt, pak ik mijn kans. De afgelopen vier minuten is het me niet gelukt om ertussen te komen.

‘Mevrouw Falkena, dit is de dertiende keer dat u hier bent. Ik heb al eerder gezegd dat ik jullie graag in contact breng met een relatietherapeut en dat ik met alle liefde mijn collega bel of ze nog plek heeft.’

‘Relatietherapie? Ben je mal, Abe en ik zijn al vijfendertig jaar bij elkaar, waarvan vierendertig jaar getrouwd. Toen was jij nog niet eens geboren, Stella.’

‘Maar u bent al een tijdje boos op uw man en het lijkt me dat jullie moeten gaan werken aan jullie relatie.’

Ze perst haar lippen op elkaar en drukt haar zwartleren handtas tegen haar buik. ‘Ik. Ben. Niet. Boos.’

Mijn poging om oogcontact te maken mislukt, omdat ze met een ontwijkende blik naar het plafond blijft staren. ‘Ik geef u het nummer van Baukje de Jong uit Sneek. Ze is een fantastische therapeut en weet precies hoe ze u en uw man kan helpen.’

‘Abe en ik hebben geen relatietherapie nodig. Punt uit!’

‘Oké.’ Ik leg mijn pen op het geeltje en zeg met gespeeld geduld:

‘Dan moet u een rustig gesprek voeren met uw man en hem opnieuw vertellen wat u vervelend vindt.’

‘Dat heeft geen zin. Ik heb Abe verwend, net zoals zijn moeder dat zijn hele leven heeft gedaan. Ik weet niet meer wat ik moet doen.’

‘Ik denk dat het wel zin heeft als hij hoort d...’

‘Nee hoor,’ antwoordt ze stellig. ‘Heb je nog een andere suggestie?’

Ik tel tot vijf en sla daarna haar dossier dicht. De koppigheid van die vrouw zit me tot hier. ‘Dan is mijn advies, mijn laatste advies: acceptatie.’

Haar ogen puilen uit van verbazing. ‘Moet ik accepteren dat hij liever rondjes rijdt in zijn oldtimer dan dat hij het weekend doorbrengt met mij? Accepteren dat hij weigert om zijn geschoren haartjes weg te spoelen? Accepteren dat hij meer liefde lijkt te hebben voor zijn bijen dan voor mij.’

‘Bijen?’

‘Ja, Abe was imker. Ik zal eens wat honing voor je meenemen. Hij heeft nog genoeg staan en...’

‘Sorry dat ik u onderbreek, maar om nog even terug te komen op uw irritaties. Als u deze thuis niet bespreekbaar wilt maken, dan moet u ze toch echt... accepteren.’

Mevrouw Falkena schuift haar stoel naar achter en loopt met hoge snelheid naar de kapstok voor haar jas. ‘Waardeloos. Dit is het slechtste advies dat ik ooit heb gekregen. Jouw moeder pakte het geheel anders aan. Het spijt me om je dit te zeggen, maar ik ben niet de enige in de regio die er zo over denkt.’

‘Dat zou heel goed kunnen, wat ik ben ook anders dan mijn moeder, maar he...’

‘Vera had veel meer geduld en ze begreep precies wat ik doormaakte. Jij bent niet getrouwd of ooit getrouwd geweest. Jij weet niet hoe dat is.’

Ik kijk vol begrip, maar het laatste waar ik op zit te wachten is haar bekrompen mening over mijn handelen als psycholoog. En alsof mijn moeders sessies haar zo goed hebben geholpen, ze heeft na al die jaren nog steeds dezelfde problemen. Maar goed, ik zal rustig blijven en me vooral professioneel opstellen.

‘Begrijp je het dan niet Stella, ik wil niemand anders spreken en zeker niemand uit de grote stad. Ik mis jouw moeder. Ik mis haar luisterend oor.’ Haar handen trillen als ze die van de klink laat afglijden. Ter plekke word ik overmand door medelijden, helemaal als ze zich half aan de deurpost vastklampt. Ik loop naar haar toe en leg mijn hand op haar onderarm. ‘Mevrouw Falkena, gaat u anders nog even zitten.’ Als ik Hidde in de wachtruimte zie zitten, geef ik de deur een duwtje. ‘Nogmaals, mijn aanpak is anders dan die van mijn moeder, maar ik heb ook het beste met u voor. Hoe denkt uw dochter er eigenlijk over?’

‘Zij woont in Florida met haar man en kinderen, dat weet je toch?’

‘Ja dat weet ik, maar praat u ook met haar over uw gevoelens?’

‘Ik heb weinig contact met Femke. Ze moeten hard werken om de eindjes aan elkaar te knopen. Ik ga haar niet lastigvallen.’

‘Is het dan een idee om een keer samen met uw man hier te komen? We hoeven het dan niet per se relatietherapie te noemen.’

‘Sorry, dat kan niet,’ fluistert ze en ze blijft staan waar ze staat. ‘Mijn man durft het niet aan met jou. We hebben je moeder goed gekend en in de ogen van Abe ben je nog maar een kind.’

‘Zal ik dan toch een afspraak maken met die relatietherapeut in Sneek?’

‘Nee, o nee. Hier. Volgende week.’

‘Goed zo, dan zie ik jullie wel verschijnen.’

‘Je ziet mij, want ik kom alleen.’ Ze trekt de deur weer open en geeft me een blik van zo-gaan-we-het-toch-echt-doen-jongedame.

‘Nee, mevrouw Falkena.’ Ik verhef mijn stem. ‘Ik zie het nut daar niet van in.’

‘Pardon?’

‘Ik denk dat ik niet de juiste persoon ben die u kan helpen. Ik zie de situatie namelijk niet beter worden na al onze gesprekken.’

‘Wil je zeggen dat ik niet meer mag komen? Maar ik ben altijd welkom geweest in de praktijk en... en jouw moeder zou... dit... dit kan niet,’ stottert ze.

‘Ik ben psycholoog. Ik ben er niet voor uw wekelijkse kopje koffie.’

Ze slaat haar handtas over haar schouder, moppert wat in zichzelf en weet niet hoe snel ze de praktijk moet verlaten. Hidde houdt zijn blik half op een tijdschrift en doet alsof hij niets van de hele situatie heeft meegekregen. Als ze de voordeur hardhandig dichtslaat, zegt hij sloom: ‘Hallo mevrouw Falkena en dag mevrouw Falkena, ook leuk ú weer eens te zien.’

Na een diepe zucht druk ik mijn voorhoofd tegen de deurpost aan. ‘Doe snel op slot, voordat er nog iemand komt. Ik stop vandaag extra vroeg. Ik kan geen problemen meer horen.’

‘Was het zo erg vandaag?’ Hij legt het magazine aan de kant en loopt op me af.

‘Vanochtend viel ik tijdens een consult zelfs bijna in slaap.’

‘Ai, zo’n dag was het dus.’ Hij draait mijn bovenlijf naar zich toe en drukt zijn lippen lieflijk op mijn mond. Dat voelt troostend en die aandacht had ik net nodig. Waarschijnlijk is dat ook precies wat mevrouw Falkena nodig heeft: een aai over haar bol en bij voorkeur van haar echtgenoot.

‘Weet je wat het is,’ mompel ik, en ik laat me zakken op een stoel. ‘Soms denk ik dat mensen hier alleen komen om te klagen en dat ze niet per se snakken naar een oplossing. Hoe deed mijn moeder dat in godsnaam?’

Hidde gaat achter me staan en zet zijn handen op mijn schouders voor een massage. ‘Het duurt wat langer bij ons nukkige Friezen. Je doet dit pas een halfjaar. Geef jezelf de tijd en laat ze ook aan jou wennen. Voelt dit goed?’

‘Ja heerlijk,’ kreun ik en ik probeer me te ontspannen. ‘Hidde?’

‘Hm...’

‘Zullen we vanavond iets leuks doen? Naar de film of zo. Volgens mij draait het filmhuis deze week alleen maar klassiekers.’

‘Helaas, ik heb om negen uur een aandeelhoudersvergadering via Skype.’

‘Zo laat nog?’

‘De grootste investeerder van mijn bedrijf woont in China, dus ik moet me wel aanpassen aan zijn ritme. En bovendien heb ik deze week de jongens, dus ik kan niet weg.’ Hij geeft me een zoen op mijn hoofd en laat zijn magische handen opnieuw het werk doen. ‘Niet zo sip doen jij.’

‘Ik had gewoon zin om met jou iets leuks te doen. Het weekend in te luiden.’

‘Waarom spreek je niet af met een paar oude schoolvriendinnen? Je had toch zo’n meidengroep vroeger?’

‘Ik voel die connectie niet meer zo, want ze praten alleen maar over hun kinderen en bovendien is jouw ex bevriend met een aantal van die vrouwen, weet je nog?’

‘Ik weet het goed gemaakt.’ Ik voel zijn warme adem als hij zijn wang tegen de mijne wrijft. ‘Volgend weekend gaan we varen. We meren aan in de haven van Stavoren en ik reserveer bij dat nieuwe visrestaurant. Als we daarna weer bij mij thuis zijn, masseer ik je in slaap.’

‘Geweldig, ik ben al begonnen met aftellen.’ Ik trek mijn schouder in een reflex op: ‘Au!’

‘Dat was een knoop. Ik voel er een paar. Misschien moet je eens een keer naar een echte masseur.’ Hij laat zijn handen van mijn schouders glijden. ‘Ik moet de jongens van de bso halen. Maaïke vermoordt me als ze hoort dat ik te laat ben.’

‘Lief dat je eventjes langskwam.’ Ik pak zijn hand vast en loop mee naar de voordeur.

‘Geen probleem, want had ik je al gezegd dat ik ontzettend blij ben dat we elkaar weer gevonden hebben?’

‘Dat zeg je bijna elke dag, maar ik klaag niet hoor.’ Ik zoen hem glimlachend wanneer hij me bij mijn middel naar zich toe trekt.

‘En had ik je al gezegd dat ik mijn moeder heb verteld dat ik je weer zie?’

Wanneer ik naar achter deins, pakt hij me extra stevig vast. ‘Wat? Heb je dat haar al verteld? Maar we zien elkaar pas weer sinds een maand. Waarom? En wat als Maaï...’

‘Stt...’ Hij legt zijn wijsvinger op mijn mond. ‘Wil je niet weten wat mijn moeder zei?’

Ik knik met grote ogen, want ik ben zeker nieuwsgierig.

‘Ten eerste vindt ze het fantastisch, omdat ze altijd dol op jou is geweest, en ten tweede heeft ze beloofd tegen niemand iets te zeggen voordat wij onze relatie officieel bekendmaken.’

‘Ga je het Maaïke dan ook snel vertellen?’

‘Dat lijkt me nog niet zo’n goed idee. Ze begint er net aan te wenen dat de jongens om de week bij mij zijn en dat ze straks een gescheiden vrouw is.’

‘Denk je niet dat Maaïke het sowieso snel te horen zal krijgen nu mevrouw Falkena je hier gezien heeft.’ Ik knijp lichtjes in zijn bovenarmen.

‘Aha, goeie,’ lacht hij. ‘Nou, mocht ik een roddel over ons horen bij de bakker, dan zeg ik dat je zowel de therapeut bent van mevrouw

Falkena als die van mij, omdat ik hulp nodig heb met de verwerking van de scheiding.’

‘Dat is een goeie. Je hebt ook altijd een antwoord klaar.’

‘Correctie, ik heb altijd een *goed* antwoord klaar. Maar serieus, ik verheug me op de dag dat we niet meer stiekem hoeven te doen en jij mijn jongens gaat ontmoeten. Ze zullen je om dezelfde redenen leuk vinden als ik.’

‘En die zijn?’ vraag ik met samengeknepen ogen.

‘Moet je dat nog vragen?’

‘Ik kan vandaag zoals je weet wel een complimentje gebruiken.’

‘Ik moet nu echt gaan.’ Hij kust me een paar keer vluchtig en laat me daarna los. ‘Ik vind je lief en bloedmooi.’

‘Je kinderen zullen dat laatste echt niet belangrijk vinden en je vergat trouwens slim.’

‘Lief, bloedmooi én slim.’ Hij knipoogt. ‘Ik spreek je snel, oké.’

Na een laatste intense zoen trekt Hidde de deur open en trekt hij een sprintje naar zijn Audi-gezinswagen. Ik kijk hem na als hij het terrein af rijdt en haast me daarna terug naar mijn kantoor omdat de telefoon blijft rinkelen. ‘Keukentafelgesprekken, met Stella van Woerden.’

‘Ja hè hè, waarom neem je je mobiel niet op? Ik probeer je al sinds lunchtijd te bereiken.’

‘Pleun? Waarom bel je op het nummer van de praktijk?’

‘Omdat ik al dertien keer naar je mobiele nummer heb gebeld en tientallen berichten heb gestuurd.’

Ik haal mijn smartphone uit de dressoirlade en zie op het display dat mijn beste vriendin dit keer niet overdrijft. ‘Oké vertel, want volgens mij ben je nogal boos.’

‘Hou op, dat is niet grappig. Zeg me alsjeblieft dat je vanavond vrij bent.’

‘Ik ben vanavond vrij.’

‘Godzijdank,’ hijgt ze, ‘dan wacht ik even tot de files voorbij zijn voordat ik de auto in stap.’

‘Moet jij wel achter het stuur? Je klinkt nogal... hysterisch.’

‘Ik heb zojuist een half pilletje valeriaan genomen, dus het komt goed.’

‘Pleun.’ Ik laat bewust een korte stilte vallen. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Mijn laatste cliënt van vandaag kan ieder moment komen, dus ik ga er nu niet diep op in.’

‘Prima, maar is het iets waar ik me zorgen over moet maken?’

‘Jij niet. Je ziet me over een paar uurtjes verschijnen. Ik neem sushi mee. Doe jij de wijn?’ Haar stem klinkt gejaagd en slaat een paar keer over.

‘Pleuntje wacht, ik maak me nu serieus wél zorgen.’

‘Dat is niet nodig. Ik leg het straks allemaal uit en het komt goed zolang jij ja zegt.’

‘Ja op wat?’

‘Dat vertel ik je over een paar uur.’

‘Doe niet zo mysterieus. Waar moet ik “ja” op zeggen?’

‘Op mijn plan,’ zegt ze ongeduldig.

‘Weet je nog de laatste keer dat ik akkoord ging met iets waar jij mee kwam? Toen belandde ik met een of ander vaag dronken vriendje van jou in een roeiboortje ergens midden op de Amstel.’

‘Zoiets is het absoluut niet. Dit is zakelijk en het kan voor jouw carrière trouwens heel goed uitpakken.’

‘Voor mijn carrière of...?’

‘Oké, ik geef toe, je helpt me hiermee ontzettend uit de brand.’

Het gesprek valt even stil. Ik mompel: ‘Ik weet nu al niet meer zeker of ik het allemaal wil horen.’

‘O geloof me, dat wil je wel. Ik moet hangen, mijn cliënt is er.’ Ze

tempert haar stem. ‘Het is die presentator van dat reisprogramma *De weg kwijt*. Hij schijnt een paar woede-uitbarstingen te hebben gehad en wordt nu door de productiemaatschappij gedwongen in therapie te gaan. Tijdens het intakegesprek moest ik me bedwingen hem niet alleen maar dom aan te staren. Tot straks.’

‘Blijf professioneel, Pleun.’

‘*Of course*. Ik ben wel wat bekende Nederlanders gewend in de praktijk, maar deze vent is echt heel knap. Doei en vergeet de wijn niet koud te zetten.’

Ik leg hoofdschuddend mijn telefoon aan de kant. Er is altijd wat te beleven met feestneus Pleun, mijn dierbare vriendin uit Amsterdam. Sinds ik haar ken, weet ik niet beter dan dat ze in zeven sloten tegelijk loopt. Ik ben benieuwd waar ze mijn hulp dit keer voor nodig heeft. Het zal in elk geval een stuk opwindender zijn dan de problemen van mevrouw Falkena.